

ELVTE KAPITEL

Den afgørende beslutning

Så var det nu. Aleeras fremtidige skæbne stod til at blive afgjort.

Døren for enden af gangen, lod til at komme tættere og tættere på. Alt for hurtigt i forhold til den fast hun gik med. Hun havde ondt i maven af nervøsitet og spænding. En fornemmelse i hende sagde, at dette ikke ville være en nem samtale.

Dr. Oradea kom først hen til døren og holdte den åben for Aleera. Efter et splitsekunds tøven, trådte hun over dørtærsklen og ind i det store, oplyste bibliotek. På loftet, højt over trægulvet, holdte små, buttede engle øje med Aleera, mens babyblå bånd løb rundt fra engel til engel. De pastelfarvede blomster, så ud som om de lige var sprunget ud og blomstrede i fuld flor. Fra gulv til loft stod store reoler og tykt og tungt træ, bugnende med læderindbundne bøger, som var i gang med at samle støv. Et par bøger var faldet ned fra en overfyldt hylde, og lå åbne på gulvet med revnede og krøllede sider strittende ud og enkelte havde æselører. Morgensolen kastede lys ind gennem mosaikvinduerne og genskabte mønsteret på det tæppedækkede gulv. I et hjørne af rummet stod et par højrydte stole og ved et tungt bord i midten, stod Gabriel den første. Ham som havde bragt forbandelsen ind over familien.

Hans rynkede hånd hvilede på en højrygget stol og han havde forsøgt at rette sig op, men hans krumme ryg gjorde at han stod skævt og foroverbøjet. Hans hår var normalt kridhvid, men farvet i røde og grønne nuancer, af mosaikvinduets genskær.

Hans skæg der var langt og velplejet, gik til under kravebenet. De nøddebrune øjne smilede varmt til hende.

”Goddag Aleera,” sagde han og trådte forbi bordet med udstrakte arme. ”Og goddag Gabriel.”

”Bedstefar,” sagde dr. Oradea og nikkede til hilsen.

Gabriel bøjede hovedet til ham og vendte sig om mod Aleera. Han trak hende ind mod hans tynde og rynkede krop.

”Hvor er det godt at se dig rask. Du er kommet dig godt efter Vlad Draculas angreb. Eller næsten da. Du har stadig en brækket arm.”

Gabriel havde for længst givet slip på Aleera; det havde kun været en kort omfavelse og slet ikke så varm, som Aleera kunne huske de plejede at være.

”Tag endelig plads.”

Gabriel gjorde med hånden gestus mod to stole foran bordet; han havde for længst sat sig på den anden side af bordet. Aleera og dr. Oradea skyndte sig hurtigt at tage plads.

”Aleera, du ved vel godt, hvad vi skal til at snakke om?”

”Ja, hvad der nu skal ske med mig. Om jeg skal bo her eller i Angelshill.”

Dr. Oradeas blik flakkede til hende, han havde tydeligvis ikke forventet at hun vidste det. Gabriel derimod nikkede samtykkende.

”Du kender til det hele kan jeg høre. Jeg kan godt svare på hvorhenne du skal bo, når nu ferien er omme. Men inden da, skal du fortælle mig hele historien om den skæbnesvangre nat. Jeg vil gerne høre den fra din mund og når du er færdig, vil jeg som din belønning, fortælle om dit nye hjem.”

”Okay,” sagde Aleera og begyndte at fortælle hele historien, mens hun kiggede ind i sin bedstefars øjne. Hun fortalte om

hvordan hun mødte den hjemløse, fulgte efter ham da han flygtede og fandt ham døden nær i en lysning. Hvordan Vlad Dracula havde overfaldet hende og myrdet manden for øjnene af hende. Om hans lille leg, der havde forvoldt hende smerter og til sidst den nytteløse kamp mellem dem, hvor han endte med at drikke hendes blod, for til sidst at fortælle, at Nathaniel, Joel og Elijah kom i sidste øjeblik for at redde hende. Under hele historien, veg hendes blik sig ikke en minimeter fra bedstefarens rolige øjne.

Aleera tav og stilheden lagde sig omkring dem, som et tyndt tæppe. Så tog Gabriel ordet.

”Tak for den historie, Aleera,” sagde han og sendte hende et varmt blik. ”Selvom jeg har hørt historien før, er det altid dejligt at høre den originale historie. Men uanset hvad du end har troet, Aleera, vil din historie ikke ændre min beslutning. Du skal til at bo her.”

”Hvad?” skreg Aleera og rejste sig op; stolebenene skrabede mod gulvet. ”Hvorfor skal jeg bo her? Hvorfor ikke i Angelshill? Jeg er lige meget i fare begge steder!”

”Hvorfor Aleera?” sukkede Gabriel. ”Fordi du blev set af Vlad Dracula og han smagte dit blod. Han ved at du er en Oradea og på grund af den mediedækning det hele fik, ved han, at du stadig lever. Han vil jage dig igen. Både for dit blod eller for at ramme mig. Han ved hvor nødig jeg vil have det hele til at gentage sig selv. At vi mister en kvindelig Oradea til ham. Maricea var én for mange.”

”Jeg kan sagtens bo i Angelshill og undgå dette. Jeg kan blive indenfor når det er mørkt og ingen i huset er dumme nok til, at byde en vampyr velkommen.”

”Men en dæmon er ingen sag,” mumlede Gabriel ned i sit skæg.

”Dengang vidste jeg det ikke, bedstefar,” Aleera lagde vægt under det sidste ord. ”Hvordan skulle jeg have vidst at han var en dæmon? Jeg render ikke rundt og spørger folk om de er menneske, dæmon, varulv, spøgelse, vampyr og så videre. Folk vil tro jeg er skør.”

”Du kunne have taget forbehold. Han var jo mistænksom, eftersom han havde den bog om vores families historie.”

”Det kunne sagtens have været en fiktion eller slægtshistorie, skrevet af en langt ude i familien. Det kunne have været alt. Og du nærrede desuden ikke særlig meget mistanke til ham, da jeg fortalte dig det.”

”Jeg bad dig om at være forsigtig omkring ham.”

”Og det var jeg også.”

”Men ikke forsigtig nok.”

Aleera pustede sig op som en gal hane. Hendes hænder der holdt om bordpladen, var helt hvide og pressede sig ned i træet.

”Bedstefar,” brød dr. Oradea ind. ”Hvorfor skal Aleera bo her i Sighisoara. Hun har ret i, at hun sagtens kan være i sikkerhed i Angelshill. Hun skal bare holde sig inden døre når det er mørkt og lade være med at jage vampyrer.”

”Som om hun kan det,” sagde Gabriel skarpt. ”Den pige lever og ånder for den næste kamp. Det ved vi begge to udmærket. Hun er en formidabel jæger, det må jeg sige, men i disse omstændigheder, må talentet lægges til side, så hun kan overleve.”

”Det kan hun også godt, selvom hun bor i Angelshill. Hun har fire kampdygtige brødre og to fætre, en sidste bror under oplæring.”

”Så kan I sagtens overleve uden hende.”

”Ja, det kan vi,” sagde dr. Oradea og Aleera sendte ham et råvildt blik. Ville han nu også forråde hende? ”Men jeg tænker på Aleeras skolegang. Hun er i gang med high school og har brug for at færdiggøre uddannelsen. Når hun er færdig, kan hun flytte hertil, men ikke før. Jeg vil ikke have, at hun dropper ud af skolen, bare på grund af nogle sikkerhedsforanstaltninger. Aleera er en stor pige, hun kan sagtens klare sig selv. Hun kom igennem en kamp med Vlad Dracula.”

”Med nød og næppe!” hvædede Gabriel med en hæs stemme. ”Hun overlevede kun på grund af, at hun blev fundet i tide! Intet andet!”

”Jeg kunne sikkert have overlevet uden hjælp, hvis jeg havde haft min katana med mig. Men den havde jeg glemt,” hvislede Aleera tilbage, med sammenknebet øjne.

”Det viser skam bare hvor uansvarlig ud er.”

”Jeg er *ikke* uansvarlig! Glemsom? Ja. Men uansvarlig? Nej.”

”Selv om du måske kun er glemsom, er du ikke den rette til at være vampyrjæger. Du glemte dit våben.”

Jeg kan da ikke gøre for, at Nigel pludselig dukkede op og prøvede at bilde mig en historie på ærmet, tænkte Aleera, men da hun åbnede munden, sagde hun noget andet:

”Hvad nu hvis jeg lader være med at jage vampyrer, må jeg så blive i Angelshill?”

”Hvorfor vil du så gerne bo i Angelshill og ikke her blandt slægtninge?”

”Fordi jeg vil savne min far og mine brødre.”

Gabriel skulle til at komme med en kommentar, da dr. Oradea atter brød ind.

”Bedstefar, lyt nu til hende. Hun har jo sagt, at hun vil lade være med at jage vampyrer, hvis hun bare kan bo med os i Angelshill. Vi er mange, så vi kan holde øje med hende og se hvad hun laver. Vi kan forhindre hende i at snige af sted på vampyrjagt. Når hun så er færdig med skolen, kan hun flytte herover til dig, sådan som du ønsker. Hun skal nok opføre sig eksemplarisk imens.

Hvad siger du til det?”

Gabriel lænede sig tilbage i sin stol, hvilede albuen på armlænet og tegnede mønstre på sin kind med fingeren, mens han tænkte sig om. Dr. Oradeas hånd pressede Aleera ned at sidde, selvom hun havde en stor lyst til at springe op igen, som var hun en fjeder. Raseriet pumpede rundt i hendes årer og hendes kinder var røde af ophidselse. Hun prøvede at berolige sig selv, mens Gabriel tænkte, men hjertet bankede som en løbsk hest, i hendes bryst. Tiden sneglede sig af sted og Aleera begyndte at tro, at Gabriel ville bruge resten af sit udødelige liv på at tænke. Og så endelig rettede han sig op i stolen og kiggede Aleera ind i øjnene.

”Jeg har besluttet,” begyndte han og lød som en dommer fra en højesteret, der skulle til at dødsdømme en morder, ”at du må blive boende i Angelshill, til du bliver færdig med skolen. Så skal du herover og bo. Du skal gå direkte hjem efter skole og du må ikke være udenfor i natten. Al træning med våben forbydes og du må overhovedet ikke jage vampyrer længere, eller andre af nattens børn. Gør du det alligevel, skal du med det samme flytte til Sighisoara og bo her, til du en dag bliver gift. Tør du tage min hånd, Aleera, og love mig, at du vil overholde det?”

Gabriel rejste sig op, og kom over mod Aleera med en fremstrakt hånd.

Aleera kunne ikke bare lade være med at kigge på den. Hun tænkte så det knagede og hun viste ikke hvad hun skulle svare. Hun ville gerne jage vampyrer og træne, men hendes bedstefar forbød det. Hun var ikke i tvivl om, at hans ord ville være lov derhjemme og dr. Oradea ville være efter hende, hvis hun brød det mindste.

”Hvad hvis jeg ikke lover det?”

”Så må du se din familie rejse tilbage til Angelshill uden dig, efter nytår,” sagde Gabriel roligt, selvom en svag tyndning af irritation lød. Han følte sig som en anden idiot, der gav håndtryk til luften. ”Hvad er dit valg Aleera?”

Aleera var i vildrede. Selvom hun ikke ville indse det, var det bedste valg hun havde. Bo i Angelshill, uden muligheden for at se den i det kunstige lys om aftenen igen. Hun ville ikke bo på Sighisoara under bedstefarens skarpe øje.

Hun rakte ud med sin brækkede arm og tog om Gabriels hånd. Bedstefarens skarpe øjne så gennem Aleera, som for at se om hun ikke mente det.

”Jeg, Aleera Oradea den anden, lover at overholde Gabriel Oradea den førstes ordre og ikke længere kæmpe mod vampyrer,” sagde Aleera højt, så hendes stemme rungede mellem bogreolerne. Hendes krydsede fingre, faldt ned langs siden og hun håbede, at ingen så det.

”Meget vel,” sagde Gabriel og gav slip på Aleeras hånd. ”Jeg tager imod dit løfte. Og du vil, hvis løftet i fremtiden bliver brudt, enten af den ene eller anden part, træde frem som vidne og fortælle, hvordan vores løfte gik ud på, Gabriel?”

Dr. Oradea rejste sig op fra stolen og nikkede.

”Ja, det lover jeg.”

”Så er det fuldbyrdet. I kan gå nu.”

”Lige et øjeblik,” sagde dr. Oradea og Aleeras hjerte sprang et slag over. Havde han set hende krydse fingrene? ”Har du fundet ud af, hvem der skal flytte hjem til os og hjælpe imod Vlad Dracula og Maricea.”

”Nej, men i får besked om et par dage.”

Gabriel vendte blikket mod dem, med farvespillet ansigt. Han havde stået foran vinduerne og kigget ud på det snedækkede landskab. Han smilede til dem.

”Der er allerede nogen som er interesseret. Jeg tager dem som er fabelagtige kæmpere og som vi kan tillade at tage fra deres område.”

”Godt, mange tak for det, bedstefar.”

Dr. Oradea gik hen mod døren og ventede på Aleera, der kæmpede for ikke at forbande bedstefaren og hans løfte langt væk. Hun ville overhovedet ikke holde op med at træne. Træning var hendes liv.

”Farvel,” var alt hvad hun kunne sige og marchere så ud af rummet, efterfulgt af sin far.

”Prøv at få dig et normalt liv, Aleera,” lød bedstefarens stemme, inden døren lukkede sig bag dem.

Først da de var kommet en gang væk fra Gabriel, konfronterede Aleera sin far.

”Jeg *vil* træne!”

”Det kan du ikke, Aleera. Du har lige lovet at du ville lade være.”

”Jeg krydsede mine fingre så det gælder ikke.”

Dr. Oradea greb fat i hendes arm og hev hende tæt ind til ham.

”Aleera, det gælder uanset hvad. Du skal leve et ganske normalt liv, fri for vampyrer. Det er en gave de fleste i vores familie ønsker.”

”Men jeg ønsker det ikke! Kan jeg så ikke bytte med en af dem?”

”Nej, Aleera. Dit løfte gælder nu, bryder du det, agter jeg at sende dig over for at bo her på Sighisoara. Selvom jeg helst ikke vil det, vil jeg nødig se dig død. Og det vil dine brødre heller ikke. Vi har lidt nok på grund af dine vilde vampyrjagter. Og der vil heller ikke være brug for dig, ikke nu hvor vi får tre af dine fætre til hjælp.”

Aleera fik tårer af raseri og sorg i øjnene, og blinkede dem rasende væk. Aldrig havde hun troet, at de ord ville komme ud af hendes fars mund. De sårede hende mere end bedstefaren nogensinde havde gjort.

”Hvorfor? *Hvorfor* skal den gamle nar bestemme over mit liv?” skreg Aleera. ”Hvorfor skal han bestemme om jeg må jage eller ej? Jeg bestemmer selv om jeg vil risikere mit liv i det og det vil jeg. Hvorfor bekymrer han sig så meget om mig? Der findes jeg andre fra familien som kan tage min plads!”

”Aleera, dæmp dig!”

”Nej jeg vil ej! Jeg hader det hele! Hvorfor er alle imod mig? Hvad har jeg gjort? Været en tand for stolt eller egoistisk? Jeg mødte en vampyr og nu skal hele mit liv ødelægges!”

Aleera vadede hen af gangen i raseri. Dr. Oradea råbte efter hende, bad hende om at komme tilbage. Men hun gad ikke lytte, i stedet råbte hun tilbage til ham:

”Jeg hader denne familie!”

Inde på hendes gæsteværelse skiftede Aleera hurtigt til det tøj, hun havde haft på ved ankomsten til Rumænien og fik sat

parykken på hovedet. Hun gav sig ikke tid til at bruge sit specielle korset, for i vinterjakke, var alle lige formede.

Da hun var klar, styrtede hun gennem slottet, uden at tage notits af alt. Udenfor gav hun sig til at løbe over de nærliggende marker. Forhåbentlig ville det fjerne noget af raseriet fra hende. Og hvis ikke, kunne hun ikke love noget for den første person hun måtte mødte.

Gwalior.dk